

IN MEMORIAM

Nestor Blom ... een afscheid

Ludwine Soubry, Amsab

Op 9 februari 2000 overleed Nestor Blom (*20.10.1925), één van de Amsab-medewerkers van het eerste uur, een pionier die vele stenen tot de uitbouw van Amsab heeft bijgedragen. In oktober 1990 ging hij met pensioen. Tranen met tuiten huilde deze man die met hart en ziel verknocht was aan Amsab. Hij was schilder van beroep en kwam in 1980 in dienst van Amsab voor de restauratie van affiches. Een werk dat dringend moest gebeuren met het oog op de eerste grote Amsab-tentoonstelling in het kader van het Museum van de Vlaamse Sociale Strijd van de provincie Oost-Vlaanderen in de Sint-Pietersabdij: 'De Rode Verleiding. Een eeuw socialistische affiches'.

Nestor had een opleiding voor restaurateur gevolgd en verruilde tijdelijk de verfkwast voor de lijmborstel. Maar hij was veel meer dan dat voor Amsab, zeker in die eerste jaren. Voor de oudste medewerkers - een tiental toen - was hij een vriend, een toeverlaat, en go-between tussen hen en de directeur. Hij was een stuk ouder, 'n beetje vaderlijk, 'n beetje betweterig soms, maar zo jong van hart, met iedereen begaan, goedgehumeurd, sigaretje in de mondhoek en altijd klaar voor een grap.

Naast de restauratie van affiches en de ontelbare klussen die hij opknapte - van vervangen van TL-buizen tot herstellen van de schaarse stoelen voor het personeel in het oud-Amsab - deed hij ook de personeelsadministratie; aanwezigheid, ziekte, verlof, al die zaken gingen via hem; computer en prikklok en een uitgebreide administratieve staf waren in de jaren '80 nog zéér veraf.

Toen Amsab het huidige pand in de Bagattenstraat aangekocht had, dat helemaal gerenoveerd en gerestaureerd moest worden, was het Nestor die de medewerkers motiveerde om elke dag ook een overall aan te trekken en het kruispunt over te steken. Hij leerde hen deuren en radiators verven, vloeren afschuren, muurtjes metsen... en vooral, weken-, maandenlang volhouden. Dit, aan de hand van zijn eigen pioniersverhalen, hoe hij 'bij nacht en ontij' de stad doorkruiste met *AMSAB-Tijdingen* achterop de fiets om ze persoonlijk te bussen en aldus te 'besparen'.

Voor Nestor bestond nooit enige twijfel. Amsab was zijn Amsab, vooral het 'nieuwe' Amsab dan. Op 29 september 1990 - één maand voor zijn groots pensioeneringsfeest op 26 oktober - toen Amsab zijn tienjarig bestaan vierde en 'de Bagattenstraat' met veel vertoon en enthousiasme 'ingehuldigd' werd, beleefde hij echt zijn hoogdag. Amsab groeide en groeide en hij was erbij geweest vanaf het eerste uur.

Node ging hij met pensioen. Niemand zag hem graag vertrekken. Met een lach en een traan zat iedereen aan de feestdis. Nu is hij voorgoed vertrokken. Dag Nestor, we denken terug aan 'die goede oude tijd' en missen je.